

Cur de elefant

Prietenul meu Dieter Gudwein (Ditti) și-a îmbogățit avutul cu un cort nou pe care ținea morțiș să-l inaugureze în următorul weekend. Cum n-a găsit alți fraieri în afară de mine, iată-ne sâmbătă la prânz în gara Herculane. El venise cu stopul de la Anina, eu cu trenul de la Timișoara.

Ne-am înghesuit în autobuzul ce ducea spre centru având grijă să stăm cât mai departe de taxatoarea insistentă care îndemna toți călătorii să cotizeze la prosperitatea Întreprinderii de Transporturi Herculane... Ne-am fofilat și noi cât am putut, apoi am coborât odată cu puhoiul la UGSR.

De acolo am tăiat-o în sus, spre șoseaua de centură unde, prima mașină ce-a trecut spre Valea Cernei a oprit fără somație și ne-a poftit să urcăm...

Era o Dacie 1300, destul de șubredă, dar asta nu conta chiar deloc. Șoferul era prof de sport la Herculane iar cel de pe locul mortului era tot prof de nu-știu-ce. După ce am trecut de Uzina electrică, de pe locul mortului se pune în mișcare o sticlă de apă minerală. Primul popas l-a făcut între buzele profului de nu-știu-ce, acesta a pasat-o șoferului care a tras și el o dușcă, dirijând recipientul spre Ditti. După ce a procedat la fel, a venit rândul meu. Îmi era clar de la început că sticla este **de** apă, dar nu **cu** apă... De mult nu mi-a fost dat să beau o asemenea poșircă. A trebuit însă să mă prefac recunoscător, ceea ce cred că mi-a și reușit.

Am încercat să sechestrez sticla ca s-o scot din circuit o vreme, dar tipul s-a prins și mi-a cerut-o, după care a pus-o din nou în circulație pe același traseu. Eram la barajul de la km 5 când i-a venit rândul șoferului; naiba știe cum a reușit, și-a turnat țuică-n ochi, oprindu-se în cel mai nepotrivit loc cu puțință: în curbă și în pantă. Am rămas așa câteva zeci de secunde până ce și-a revenit, apoi a luat-o din loc cu viteza melcului, că el însuși recunoștea că nu vede mai nimic...

În fine, ajungem la Țăsna. Prin anii '70 acolo se afla un han care a ars până în temelii, iar acum n-au mai rămas decât ruinele păzite strașnic de uriașe bălării. După ce le-am mulțumit că ne-au adus în siguranță la destinație, ne-am luat rucsacii în spinare și am luat-o în sus, spre cheile Țăsnei.

Era o primăvară foarte călduroasă, natura avea vreo 2-3 săptămâni avans față de un an obișnuit. Ne-am bucurat că cea mai mare parte a urcușului este prin pădure, ferindu-ne de razele excesiv de calde ale soarelui. Prin chei vom avea destul timp să ne bucurăm de mângâierea săgeților de foc...!

După un urcuș istovitor, iată-ne ajunși la intrarea în chei unde, pe o stâncă ce servea drept suport pentru rucsaci, bancă, masă etc, cine stătea cu burta la soare? Doamna Hilda, îmbrăcată într-o frumoasă piele cafenie, cu trupul suplu încolăcit deasupra cozii, ridicându-și capul încornorat și aruncând priviri nu tocmai prietenoase celor care au îndrăznit să tulbure liniștea Stăpânei Văii Cernei. În urmă cu 5 ani, la vederea ei aș fi udat pampersul... Experiențele trăite între timp m-au făcut să mă obișnuiesc cu întâlnirile cu doamnele Hilda, așa că i-am acordat importanța cuvenită: o amintire pe celuloid. Văzând că nici sâșăitul slobozit în direcția noastră, nici limba-i despăcată nu își fac efectul dorit, alene și mai mult în silă decât cu teamă, doamna Hilda s-a făcut nevăzută prin crăpăturile stâncii, iar noi ne-am văzut de drum prin magnificele chei ale Țăsnei...

Cunoșteam fiecare bolovan întâlnit pe drum, fiecare tufă, fiecare pin cocoțat pe versanții din ce în ce mai verticali și mai apropiați... Apa Țăsnei, care doar primăvara își croiește drum până aproape de ieșirea din chei, curgea zglobie printre picioarele noastre, parcă fericită că ne revede după iarna cea lungă și plictisitoare...

Ditti a renunțat la obișnuitele ședințe foto, grăbit să ajungă în poiana de sus, unde urma să își lanseze la iarbă noul cort. Am, trecut în zbor pe lângă Moara Dracilor, am traversat pădurea și iată-ne ajunși la lumină, la poalele falnicului Înălăț. Vorba regretatului George Pruteanu, mii de hectare pătrate de gazon ne stăteau la dispoziție pentru instalarea minusculului cort al lui Ditti. Noi am ales exact acel metru pătrat pe care, nu se știe când, o altă doamnă Hilda și-a lepădat un foarte subțire veșmânt de piele. Subțiri de ordinul micronilor, pielițele păstrau modelul desenului cu care doamna Hilda se laudă în rândul concetățenilor ei. Și nu numai...

După ce le-am cules cu grijă și le-am pus într-o cutie (le-am păstrat ani de zile până când cutia cu pricina s-a pierdut cine știe pe unde), a venit rândul lui Ditti să se fălească cu noua sa investiție. Un cortuleț de vreo două kile jumate, în care încăpeau două persoane foarte suple, dispuse să nu se întoarcă în somn sau numai la comandă. Nu ne-a luat mai mult de o oră montarea cortului... Când am crezut că am terminat, am constatat că lipsește fermoarul. Ditti m-a liniștit însă și mi-a arătat un șnur lung de care când tragi, intrarea se strânge rămânând doar o gaură mică prin care abia treci pumnul. Gaura aceea era foarte utilă pentru că asigură aerisirea 24/24, împiedicând formarea condensului. După ce a făcut o demonstrație practică, am înțeles perfect de ce cortul lui Ditti se numește "cur de elefant": fiindcă din exterior exact așa arată: ca și curul unui elefant care tocmai și-a îndeplinit misiunea!

Seară am încins un foc economic, având grijă ca scânteile să nu ajungă până la sărmanul elefant. Am udat cortul din belșug cu suc de prună, suc de struguri... separând straturile de sucuri cu pită și conservă de costiță (carne, cârnăcior) de porc cu fasole - CPF. Seara târziu am făcut repartizarea centimetrilor pătrați ce se cuvin fiecăruia, apoi Ditti a tras pentru prima dată șnurul pe dinăuntru. Prin gaura rămasă vedeam doar un punct negru și atât...

Liniștea a căzut peste poiană noastră, doar susurul Țăsnei se auzea în fundal... Neavând somn, am mai povestit de una de alta... planuri pentru a doua azi n-avea rost să facem că oricum nu ne vom ține de ele... Din când în când din sacii de dormit se auzea câte un fâșâit prelung (fără doar și poate efectul fasolei) și atunci am înțeles importanța găurii rămase în jurul șnurului, fără aceea gaură muream asfixiați cu H₂S. Când am ajuns la capitolul bancuri, am profitat de ocazie să zic și eu un banc... tematic:

- Știi bancul ăla cu conserva de elefant?

- Nu.

- Nea Nicu a auzit că poporul n-are ce mânca și ce s-a gândit el: să facă o fabrică de conserve de elefant, că elefantul fiind mare se pot hrăni mai mulți oameni. Cumpără ăștia o mașină automată și dau drumul la producție... Nu știi bancul?

- Nu, mă asigură Ditti...

- Cumpără Bulă o conservă, se duce acasă și când o deschide e goală. Se duce cu ea la Alimentară și face scandal acolo să-i dea banii înapoi.

Ăștia îl pun să facă reclamație scrisă și peste o lună capătă răspunsul: "Stimate tovarășe Bulă, Linia de producție a conservelor este complet automatizată; de o parte

intră elefantul, pe partea cealaltă ies conservele. Analizând reclamația dumneavoastră, am ajuns la concluzia că ați nimerit conserva în care era ambalată gaura curului!"

Încet-încet vorbele se răreau... apoi ne-am cufundat într-un somn binemeritat. Nu mai țin minte cum ne-am sucit de pe o parte pe alta, oricum dimineața când ne-am trezit soarele era de mult la datorie, dar nouă nu ne venea să ieșim din saci. Din tavanul cortului, care n-avea mai mult de 50 cm înălțime, picurau din belșug picăturile de condens formate în cursul nopții. Orice mișcare făcea ca tavanul să se scuture mai abitar de ziceai că ploua torențial. Până să ne hotărâm care iese primul am aruncat o privire spre ieșire și, pentru prima dată, am văzut cum se vede lumea din partea cealaltă a curului:).

Încet, tacticos, dând dovadă de mult calm, dar și de poftă de mâncare ieșită din comun, am potolit bine, apoi am adunat boarfele, am igienizat locul și în cele din urmă am luat-o în sus, spre Înălăț. Zeci de izvoare brăzdează muntele, curgând lin la vale, șușotind tainic printre pietre, spre a se reuni toate în apa Țăsnei.

La început urcușul e destul de ușor, însă ajunși în ultima treime am dat de naiba. O limbă de grohotiș ce devenea tot mai îngustă, flancată de stânci și de o parte și de alta... Sub noi, pietrele fugeau și odată cu ele și picioarele noastre o luau la vale. De parcă terenul dușmănos nu era de ajuns, ne mai bătea și soarele arzător în cap, soare la căldura căruia cu siguranță se lăfăiua rubedeniile doamnei Hilda pe care evident nu voiam nicicum să le deranjăm.

În fine, ajungem în pădure, acolo ne mai putem ajuta de copaci... apoi drumul devine orizontal, soarele se strecoară vesel printre ramurile copacilor abia înmuguriți... Mai avem un hop de urcat... apoi dilemă pe unde coborâm?

Am mai fost pe acolo, dar venind în sens invers. Riscăm să ajungem într-o porțiune abruptă. Abandonăm bagajele și cercetăm zona, găsim coborâșul, recuperăm bagajele având grijă să nu luăm vreun călător clandestin cu noi. Cam la trei ore după ridicarea taberei, după ce am cutreierat pădurea-n lung și-n lat, am ajuns la Balta Cerbului. Acolo fusese cândva o cabană forestieră, în care am poposit de câteva ori. Într-o noapte a ars până-n temelii și, deși se zvonise că va fi reconstruită lucrul acesta, nu s-a întâmplat decât după '90. Noi am găsit doar ruinele, singura construcție ce a rămas în picioare fiind un grajd - un adăpost de asemenea apreciat de connaisseurii.

Am potolit și ne-am refăcut proviziile de apă dintr-o fântână cu apă rece și limpede. Atât de limpede era apa încât în fundul fântânii se zărea un șobolan care însă nu s-a sinchisit de prezența noastră iar noi i-am răspuns cu aceeași monedă.

Am mai frecat menta o vreme prin Poiana Cerbului, apoi am luat-o încet spre Fântână Moșului. Odată ajunși acolo ne-am dat seama că n-are rost să ne grăbim că oricum nu vom prinde rapidul de la 19:20; prin urmare am lălăit-o cât am putut ca nu cumva să ajungem totuși la timp...

Așa că pe la opt seara, odată cu asfințitul, ne facem intrarea triumfală pe sub hotelul Roman. Cum foamea și setea se instauraseră de mult în burțile noastre, încercăm marea cu degetul și ne înstăpânim peste o masă de pe terasa Grotei Haiducilor, pe malul Cernei. Stăm noi acolo fără să ne bage nimeni în seamă și peste vreo juma' de oră apare o chelneriță. O întrebăm de bere. Aveau bere, dar numai cu mâncare! Câtă grijă ne purta partidu' dom'le: nu cumva să bem fără să mâncăm!

Între timp, pe primusul ascuns cu grijă sub o masă, se încălzea ultima conservă cu CPF. Ditti negociază cu tanti să ne aducă ceva pita și o salată, că doar și asta e mâncare, nu? Bonus primim două halbe de bere rece. Ne întindem la povești până la ora

închiderii, apoi, alene am luat-o spre gară. Am tot mers așa până-n Pecinișca, acolo am luat autobuzul care avea să ne ducă la personalul de 1:13; 1:13 e un fel de a spune, toată lumea știa că ăla întârzie regulat 15 minute; așa s-a întâmplat și atunci, așa că am fi avut timp căcălău să cumpărăm bilete, dar n-am făcut-o pentru că nu era trandy...

Vine trenul, localizăm nașul, îi șoptim discret că mergem la Timișoara, ne face semn să urcăm într-un anumit vagon. Nimerim un compartiment gol, noaptea fără lumină artificială din cauza economiei de electricitate, ziua fără lumină naturală din cauza geamurilor nespălate. Ne întindem fiecare pe câte o banchetă și adormim instant.

Deodată mă trezesc cu soarele în ochi! Mai exact cu o rază de soare. Și mai exact cu un reflector, reflector mânuit de un tip cu chipiu care, cu o voce metalică ne cerea biletele la control. Între timp reflectorul a străpuns și pleoapele lui Ditti, care face și el ochii mari. Cel ce ne cerea biletele era chiar nașul. Dar nu era singur... "Mergem la Timișoara", am încercat să-i împrăpățez memoria. "Am urcat la Herculanee", încearcă Ditti același lucru. Da' nașul parcă era papagal. Vrea bilete! De unde bilete la ora asta?

Intervine și supracontrolul. Face gât. Noi o facem pe proștii și ne reușește de minune. Dar oamenii ăștia au un fix. Vor bilete. Degeaba le explicăm că... Văzând că-s bătuți în cap, am zis bine, treacă de la noi, plătim bilet în tren, dar nu mai mult decât am fi dat la casa de bilete. Că nici n-avem mai mulți bani. Că ni-s studenți. Că ne relaxăm și noi puțin că vine sesiunea de toamnă, care-i a mai grea din tot anul... Șamd... În fine ne taie chitanța de 88,50 lei și ne lasă în pace.

Ne sărise somnul. Așa că o luăm iar cu poveștile, ca în curul de elefant.

Deodată Ditti se destăinuie:

- Știi că odată era să fac pârnaie din cauza unuia că ăsta.

- Păi cum?

- Acu' doi ani, mi-am făcut eu plan să mă duc cu blatu' până la mare. Dar nu oricum, ci numai cu trenuri de marfă!

- Super! Și ai reușit?

- Stai să vezi... Mă documentez eu cum e cu trenurile astea... Știi că circulă și ele după un orar, pe zile, complicat... Fac rost de mersul marfarelor și mă pun să fac traseul. Am planificat să ajung în trei zile la Constanța... Am plecat într-o marți din Reșița și ziceam că pe vineri îs acolo... Și totul a mers bine până ajung după vreo două zile undeva prin Bărgan. Mă și de acolo trenul nu mai pleacă. Naiba știe ce s-a întâmplat. Io mai cobor din vagon, mă duc în sat să cumpăr una-alta, trenul tot acolo. Într-o dimineață m-o prins unu' și m-o dus la miliție. Acolo declarații, chestii... m-or ținut așa toată ziua după aia mi-or dat drumu'.

- Și? Cu pârnaia cum a fost?

- Păi stai să vezi că mi-or făcut proces-verbal și m-or amendat cu 1000 de lei. Îți dai seama, mă, 1000 de lei? Ții minte când ți-am vândut bocancii ăia?

- Da.

- Na, păi de aia aveam nevoie de bani, să plătesc amenda.

- Ce n-ai zis și tu?

- Păi credeam că mă descurc, da' uite că nu mi-a ieșit. Așa că i-am zis lu' taică-meu.

Dar era în ultima zi în care puteam plăti amenda.

- Îmi închipui ce s-a bucurat bătrânul...

- Îți dai seama. S-a împrumutat de la vecini și ne-am dus la gară să plătim amenda.

Da' ăia au trimis deja situația la Reșița și n-or vrut să ia banii. Așa că a doua zi ne-am dus la Reșița, de acolo ne-au trimis la Timișoara. Niciunde n-or vrut să ia banii.

- Păi de ce?
- Că am întârziat o zi... pân' la urmă l-a învățat unul pe taică-meu ce să facă. I-o dat lu' ăla 100 de lei și i-a făcut chitanța cu o dată mai veche. Așa am scăpat...
- Las că recuperezi tu... că doar mai faci blatu' nu?
- Recuperez pă dracu'! Crezi că azi e prima amendă ce-am plătit-o? Ha, ha!
- Și atunci ce naiba mai faci blatu' dacă ai așa ghinion? Io n-am plătit niciodată un ban până acum. Și bag sama că numa' din cauza ta, tu ești ăla cu ghinionul...
- Eh, încerc și io, odată tot îmi iese!

Încet-încet ne-am apropiat de Timișoara. În drum spre casă mi-am jurat să nu mai fac niciodată blatul când e și Ditti în echipă. Mai bine iau bilet și dacă e nevoie le fac în ciuda nașilor și supra nașilor...!

Ați citit povestea "Cur de Elefant". Sper că v-a plăcut. Dacă nu, luați-o de la început, până recunoașteți că vă place!